

אוגוסט 2024

אלון כתב תגובה קטנטנה בפייסבוק. היא ביקשה להפוך לרשומה, וכך היה.

האסקפיזם מהאסקפיזם – השיבה הביתה

קשה מאוד לכל מי שחיה את חייה ועוסקת בעניינים שאינם במרכז החדשות, להתחמק מרגשי־אשמה; על עצם הפריבילגיה לעסוק בכך, על כך שאינה מנצלת את הפריבילגיה כדי להתגייס ל"עניינים החשובים". מוזיקה? תאטרון? דווקא לגבי אלה יש עוד הבנה – בציבור (הרבה פחות ברשויות המתעדפות ומתקצבות) – שהם חיוניים גם בעת משבר ואולי אף ביתר־שאת. גינון? בישול? גם הם עשויים להיתפש כמקלים את הימים הקשים ושומרים על שפיות, בהקשר הצר של עיסוקי פנאי. אבל חיים שלמים של אקולוגיה עמוקה??? משבר האקלים? גם בשגרה (מתי זה היה?) הם נראים רחוקים מחייהם של רוב האנשים, כל־שכן כשאש המלחמה, הסבל והאובדן בוערת בעוצמה מסביב. ומי רואה שזו אותה אש שמבעיר הקפיטליזם ביערות ובאוקיינוסים? שאלה הם אותם רובים שוירים בעזה ובאפריקה? מי יעז ויאמר שאת מפעלי הנשק צריך לסגור, ושאוילי המנכ"לים שלהם – צריכים גם הם לעמוד למשפט בהאג?

ליקוט וכישוף הם "מנותקים מהמציאות"? לנו נדמה שהמלחמה והקפיטליזם – הם הם המנותקים – והמנותקים. אלפי שנים של דיכוי והרחקה (בכלים של מלחמה וכלכלה) הרגילו אותנו לוותר על הדברים הפשוטים; המלאכות שאינן מתועשות, הליקוט, טיפוח סביבתנו הישירה במו ידינו וחיי הקהילה הפכו "בזויים", או לפחות נחותים, שוליים, בעינינו. לכל־היותר הם נחשבים לעיסוקי פנאי, וגם הפנאי נדחק למשבצת קטנטנה... הרגילו אותנו להתרחק מאלה לטובת חיי נוחות מרופדים באי־ספור תוצרים ו"פינוקים" תעשייתיים שלשמם על כולנו לעבוד הרחק מהבית ואף להרחיק לחו"ל.

מעבר לתוכן השונה של החיים המודרניים לעומת החיים שקדמו להם, הם מספקים הרבה דרמות שהן עצמן הסחת דעת מהפשוט והישיר. השלטון המרכזי יצר מערכות אנושיות מסובכות המייצרות היִררכייה, תחרותיות, תככים, פוליטיקה אינ־סופית, סכסוכים ומלחמות, ואלה ממלאים את השיח ואת ערוצי התקשורת ב"עניין" תמידי – אין רגע דל. ידיעות "תמימות" ו"חיוניות" הן פינוק ששמור לתחתית העמוד או לימות חג. התרחשויות, מזעזעות ככל שיהיו למי שמעורבים במהומה עצמה, הופכות לפסקול, לבידור־פיזור – כזה שמפזר את דעת הקהל לכל כיוון שאינו התארגנות עצמית למען החיים המקומיים והאדמה שעליה האנשים חיים. ומה זה אם לא אסקפיזם? – בריחה מהחיים ממש – בבית, בגינה, עם המשפחה והקהילה, עם האדמה והעצים, וגם מהאפשרות, הדורשת פנאי אמיתי, לדמיין חיים אחרים, נטולי הלחצים והשקרים ומשחררים מהקונספירציות האינ־סופיות.

בכך נשלמת הנדסת התודעה האנושית לתפישה צרה מאוד של המציאות ושל מה שחשוב יותר או פחות. כ"חשוב" נתפש מה שמשתלב ב"מערכת", מעשים בקנה־מידה נרחב המקדמים את "הפיתוח", את הקדמה – במילים אחרות, אלה המשרתים את המושכים בחוטים, וכשאנחנו משתלבים במעשים עצומים אלה, אנחנו תמיד רק ברגים קטנים שממלאים תפקיד קטנטן, כך שקל לנו מאוד לא לדעת למה המעשה

הקטן שלנו תורם, ואנחנו מתנחמים בתחושת החשיבות העצמית שהשתלבות במערכת גדולה נותנת וכמובן, בתלוש המשכורת שמאפשר לנו לשרוד ולפעמים גם לטוס לחו"ל כדי להתנחם עוד...

המעשים הקטנים והמחברים, אלה שאינם נראים כלל במבט ממעוף הלוויין אלא פשוט משרתים באופן ישיר את העושה ואת סביבתה המיידית ומשתלבים באופן טבעי ברשת החיים עלי-אדמות (כך שגם הם מספקים את ההתעלות הרוחנית של היות חלק קטן מדבר עצום, אבל איזה הבדל!) – נחשבים כבזבז זמן, ואין ספק שהם חותרים תחת המערכת – התאגידים, המדינה, האנושות המודרנית. אנו מבינות יותר ויותר שהחיים שלנו בעצבעיר, המקבלים את השראתם מהחלום על "העולם הטוב יותר שלבבותינו יודעים שאפשרי", מגלמים את האסקפיזם מהאסקפיזם, ובמילים אחרות – לא בריחה אלא שיבה הביתה.

ברוכות השבות.

....~*+*~.~*++*~.~*+*~....

אם הרשומה הזו הועילה

מוזמנות להצטרף למעגל המחבקות של העץ בפטראון ולקבל את כל הפרקים בזמן יציאתם המחודשת לאור,

כמו גם כניסה חופשית לכל שיעורי הזום ועוד מתנות:

אפשר גם להצטרף לקבוצה של עץ בעיר בוואטסאפ:

תודה ולהתראות בבית.